

El fantasma de les triades

La seua llegenda
persegueix els
immigrants orientals.
Però la majoria
dels actes de violència
que protagonitzen
els xinesos
no estan relacionats
amb l'extorsió,
sinó amb la liquidació
de comptes pendents.
Gairebé sempre
per deutes de joc.

“**L**es triades encara no pinten res ací”, assegura un representant occidental –en matèria de negocis– d’una important família xinesa establerta a València. “Fins i tot els actes més violents o estrambòtics que puguem fer els xinesos no estan relacionats amb aquestes famílies mafioses”, diu.

Es refereix a crims com el que li va costar la vida, ara fa deu anys, a Michael Ye, un comerciant establert a Gavà (Baix Llobregat) a qui la seua germana va trobar el dia de Cap d’Any mort a la dutxa, dessagnat i amb el cos ple de ferides d’arma blanca.

O com el posterior assassinat múltiple de Mei Ying (la propietària d’un restaurant xinès de Gandia), el seu fill, la seua neboda, el cuiner i el cambrer del restaurant. Tots foren atacats amb una destrat. El cap de Mei Ying gairebé havia estat seccionat. El seu cos va ser congelat a la cambra frigorífica del local.

I es refereix també a violentes baralles com la que va deixar greument ferits de punyalada tres joves d’origen xinès aquest estiu, a València, un fet que va esclatar dins de les parets d’un claustrofòbic magatzem tèxtil. O el cridaner enfrontament entre orientals que, també aquest estiu, va inflamar el barri valencià de Russafa, quan un grup de sis xinesos en va atacar un altre en un restaurant. Els atacants anaven armats amb martells i ampolles trencades. Exigien el pagament d’un deute. Van ser detinguts per la policia. Un dels sospitosos corria com un boig amb un sobre en la mà. Dins hi havia 1.300 euros. Evidentment, aquest era el motiu de l’atac.

Comptes pendents. “Tot eren liquidacions de comptes pendents, jo no tinc constància que en aquests casos, tots ben coneguts, la violència responguera a una pressió de les triades”, explica el representant valencià de xinesos. Quan diu “triades” vol dir els grans grups delictius que controlen el crim organitzat asiàtic, una mena de *cosa nostra* duta a l’extrem, absolutament basada en els llinatges sanguinis, en les relacions de vassallatge i lleialtat, i amb una llei del silenci fèrria i sepulcral. Originàriament, eren grups religiosos familiars nascuts al segle XVII per coordinar els interessos dels partidaris de la dinastia Ming, que havia estat desbancada per la Tsing. Amb el pas del temps s’han convertit en una mena de gàngsters rituals que provoquen una combinació de respecte i por ancestrals entre la població asiàtica.

“Els xinesos que viuen a casa nostra saben que arriben a un país on les triades no tenen presència efectiva. Ara, sí que és cert també que molts han tractat amb gàngsters per poder eixir de la Xina i entrar a Europa sense problemes”, apunta un membre de la policia que ha investigat casos d’immigració il·legal asiàtica.

Cal pagar de 12.000 a 60.000 euros –si hi viatja també la família la quantitat pot augmentar fins als 300.000– per emigrar a l’estat espanyol des de la Xina, a través d’inacabables viatges per terra o de complicats viatges en avió. “Complicats” perquè, en no poques ocasions, els emigrants fan escala a Sud-amèrica, ja que les duanes espanyoles són molt més permeables als visats llatinoamericans. Una altra possibilitat és el viatge a l’Europa de l’Est, aconseguir en el dinàmic mercat

Malgrat la saturació d'establiments hostelers de les nostres ciutats, encara continuen obrint-se nous restaurants xinesos. Les despeses en personal acostumen a ser mínimes. Les botigues tèxtils s'han convertit en un gran magatzem humà d'immigració oriental. El producte és molt barat. Són negocis en expansió que proliferen en els barris populars de les ciutats.

il·legal un visat per a Guinea, i, des d'allí, adquirir un bitllet d'avió amb escala a Madrid. En aquesta ciutat es concentren molts xinesos que fan falsificació de documents aprofitant que, per a la majoria dels occidentals, tots els xinesos semblen iguals. Encara hi ha una altra opció, però, que és proveir-los de documents de ciutadans japonesos, que, per acords internacionals, tenen molt més fàcil l'entrada a Europa.

Els xinesos de classe mitjana que marxen de la Xina a explorar millors possibilitats de vida acostumen a tenir estalvis per pagar el viatge —si més no parcialment—. Ara bé, els més pobres econòmicament —la majoria dels que emigren— estableixen deutes quasi per tota la vida amb els traficants d'homes. Aquests, segons la font policial, “formen part de bandes, de grups dispersos entre Xina i Europa; quan arriben ací, els posen a treballar sense pagar-los res en tallers de confecció o restaurants; els alimenten mínimament, i no hi ha cap problema, perquè els immigrants creuen que, durant un temps, el tracte és just: ací mengen, al seu país no”.

Negocis paral·lels. “Els tallers de confecció i les botigues xineses per a majoristes que ara omplen les ciutats

s'han convertit en una opció important per als que venem roba al mercat”, explica Paco Hernández, que té parades de roba en distints mercadets del País Valencià. “Venen la mercaderia més barata que ningú, i els venedors ambulants hi acudim per comprar-la i revendre-la. Jo crec que és qüestió de temps que també ho comencen a fer de manera normalitzada als particulars”, diu Paco, que considera que “és normal que siga tan barat, ja que, al sector, tots sabem que els treballadors fan la feina clandestinament i sense cobrar, per pagar deutes”. “I no només els deutes del viatge, sinó sobretot deutes de joc”.

La policia confirma aquesta afirmació. “De tant en tant, ens trobem amb

restaurants o tallers de confecció que amaguen una activitat paral·lela: són centres de reunió de jugadors”, afirma el policia local. De fet, el joc és gairebé l'única llicència d'oci que es permeten els xinesos immigrants. “Si hi ha assassinats entre ells, si hi ha baralles, si hi ha violència, és pel joc, no per l'extorsió”, insisteix l'agent. És un negoci autònom, sense supervisió —per arreu del crim organitzat. Potser per això es donen espectacles tan poc professionals com el de la histriònica baralla a martel·lades a què ens referíem abans.

El passatemps clandestí preferit dels immigrants xinesos és el *mah jongg*, un joc mil·lenari d'estratègia semblant al dòmino. No obstant això, recentment han descobert el pòquer i, sobretot, les màquines escurabutxaques. De fet, per guanyar aquests aparells, planegen tot tipus de trucs, com fan els propis tafurs d'Amèrica del Nord, tipus que, amb uns imants especials, provoquen que les màquines els donen el premi gros. Com que molts dels xinesos jugadors no tenen poder adquisitiu, demanen préstecs als seus compatriotes. I si no poden tornar-los-els, s'arrisquen a tot. Fins i tot a les pitjors desgràcies.

**Molts tallers
o restaurants
serveixen per
amagar centres
de reunió
de jugadors**

Joan M. Oleaque